

Sárdy Péter

Mit jelent számomra a karácsony?

Isten egy gyermeket ajándékoz nekünk. – Minden gyermek egyedülálló ajándék, mert adottságai és lehetőségei megismételhetetlenek. Minden gyermek ígéret és remény. A mi felnőtt és kiábrándult értelmünk úgy látja ugyan, hogy az öröklött tulajdonságok és a környezeti tényezők meghatározzák ezt a kezdődő életet, tragikus vagy banális sorsot szabva ki neki – Isten azonban az egyedülállót látja benne. Ez a kisember a környezete számára és a környezete által az egész világ számára gazdagodást jelenthet, és kell is jelentenie. Mi persze sajnos már beletörődünk abba, hogy az élet nem váltotta be, és talán már nem is fogja beváltani számos reményünket. Ez azonban mit sem változtat azon, hogy a gazdag ÉLET (Isten ezer nevének egyike!) mindegyikünknek megszámlálhatatlanul sok lehetőséget kínál fel. Csak a mi szorongó, a maga előnyéért és biztonságaért oly nagyon aggodalmaskodó kis „én”-ünk akadályoz meg minket abban, hogy akár csak észre is vegyük ezeket a lehetőségeket. Valójában azonban itt rejtőzködik a szerencsénk, mégpedig akkor, ha túllépünk e kis „én” határain, a másik ember felé fordulunk, és az emberi személyeken túl Isten felé is. De honnan tudhatjuk ezt? Erre a kérdésre válaszol a karácsony: „Gyermek született nekünk.” Isten sok ajándéka közül ez a gyermek a legnagyobb! Ennek a gyermeknek az volt a hivatása, hogy életével legyőzze pesszimista világlátásunkat. Felszínesen nézve nem részesült abban a „nagy boldogságban”, amelyet talán szívesen kívánunk magunknak, hiszen mi mindenekelőtt azt kívánjuk, hogy gazdagságban éljünk és hozzájussunk a kultúra kincseihez, Jézus viszont szegény szülők gyermekeként, a kulturális élet központjaitól távol jött világra. Boldog ember volt ő? Vagy egyenesen a történelem legboldogabb embere volt? Van-e egyáltalán mércénk erre?

Jézus a keresztségétől fogva „Isten fiának” tudta magát. – Ha elképzeljük, mit jelenthet ez, akkor azt is megsejthetjük, hogy számára mindaz jelentéktelen volt, ami az embert boldogtalanná teheti! Keresztsége során olyan „fiúnak” élte meg magát, aki eggyé vált ATYJÁVAL, és ezáltal ennek az Istennek egész teremtett világával is. Ennek a kimondhatatlan EGYSÉGnek az élménye kimondhatatlan szeretettel és kimondhatatlan boldogsággal töltötte el. Ebben az élményben bizonyára fájdalmasan átélte mindazt is, ami az embereket Istentől elválasztja és szerencsétlenné teszi – de ez nem számított sokat ama boldogsága mellett, hogy Isten a „fiának” szólította őt. És úgy látta, hogy ebben nincs egyedül, hanem csak ő az első ugyanazon „mennyei Atya” sok lehetséges fia és lánya közül (vö. Mt 5,45).

Megszületik-e „Isten fia” a szívünkben? – Mit használna nekünk Isten legnagyobb ajándéka, ha az nem érkezne meg hozzánk? Keresztény hitünknek azonban

az a lényege, hogy „mindazok, akiket Isten Lelke vezérel, Isten fiai” (Róm 8,14-15). Ez nem valami világidegen mondas, hanem tapasztalati tény. Érdemes hallgatni azokra az emberekre, akik ezt megtapasztalták: Pál szemében ez annak a Léleknek az ajándéka volt, aki azt kiáltja bennünk: „Abba”, „Édesapánk”, középkori misztikusok pedig így nevezték meg szavakkal leírhatatlan tapasztalatukat: „Krisztus megszületett a szívünkben”. Mindannyiuk számára ez volt a legnagyobb ajándék, amit csak átélhet az ember – teljesen új élet, újjászületés.

De hogyan jut el hozzánk ez az ajándék? – Egy valami világos: nem lehet sem megvásárolni, sem bizonyos gyakorlatokkal előidézni. Jézus azonban biztosított minket arról, hogy hozzá lehet jutni: „Kérjétek, és adatik nektek, keressetek, és találni fogtok, zörgessetek, és ajtó nyílik nektek” (Mt 7,7)! Ez nem olcsó recept, és nem hitegetés. De komoly erőbevetést kíván tőlünk. Jézus azért nem írhatta körül pontosabban, mit jelent „a Lélek által vezéreltnek lenni”, mert a konkrét feladatok személyhez és helyzethez kötöttek. Csak egy dolog volt egészen biztos számára: ezt az erőbevetést olyan bizalomnak kell kísérenie, amely az akadályok egész hegyeit képes eltakarítani az útból! Olyan nagy legyen ez a bizalom, hogy általa ragaszkodni tudjunk életünk érthetetlen Istenéhez, ahogyan a boldogságáért az angyallal küzdő Jákob mondta: „Nem engedlek el, amíg meg nem áldasz” (1Móz 32,27)! Ez az út vezet oda, hogy szívünkben „megszülessék a fiú”. Megvan rá a lehetőségünk – és kevesebb nem is kellene megelégednünk!

Ha megszületett bennünk a „fiú”, akkor Isten meg mindig láthatatlan marad ugyan számunkra, és változatlanul ki leszünk téve az élet ismert fenyegetéseinek is. De már nem kell félnünk, mert számunkra az Atya már nem az égben van, tehát nem egy távoli ismeretlen személy, hanem a Mindent jelenti nekünk, és semmi nem választ el tőle, nála biztonságban vagyunk, ő szeret és becsül minket. Ezzel mi is Isten fia vagy lánya vagyunk. Egy csapásra megváltozott számunkra a világ, mert lélekből egészen szabaddá váltunk! A kis emberi „én” kalitkája kinyílt, a szeretet elfeledtetett velünk minden aggodást, minden veszélyt. Az örök Isten által elfogadott ember immár képes megnyílni a másik ember felé, és ily módon túllépni a határait („meghaladni önmagát”), hogy a szeretet egységében megtalálja boldogságát.

A szerkesztő megjegyzése: E rövid cikk, amint az egyes bekezdések elején dőlt betűkkel kiemelt gondolatmenet is mutatja, Jézus keresztségének megrendítő élményét és annak következményeit a misztikából ismert „nagy égségtapasztalat” nyomán értelmezi.